

L'heure bleue/Den blå timmen

Blå timmen är ett poetiskt begrepp för tiden mellan solnedgången och nattens inträdande. En stämningsfylld timme, eller en förrädisk tid då fartygen till havs har svårt att uppfatta varandra. En tid när skuggor lurar synen och färgerna förvandlas. En tid som sätter vår fantasi och inlevelseförmåga i rörelse.

Konstnärerna i utställningen har alla sitt sätt att förhålla sig till detta tema, både med innehåll, färg och ton.

Karin Almlöf söker fånga den föränderliga sjön Strierns olika ansikten. Fågelsjön som syns utanför hennes ateljéfönster i södra Östergötland. Hon målar med horisontella färgfält, i en subtil skala från djupaste svart till skiraste grått. Bilderna blir på samma gång illusoriska och non-figurativa. Vilket stämmer bra med ett motiv som sakta löses upp av mörkrets inträde.

Mikael Kihlman arbetar med storskaliga torrnålar. Oftast storstadsmiljöer, gärna från östra Europa. Med torrnålens intensiva svärta och en gråskala som blir distanserat ödesmättad men ändå gatnära, bygger han upp miljöer som är gjorda av och för människan, men samtidigt känns överkliga och närmast ogästvänliga. Bilder med en påtaglig närvaro.

Björn Wessman arbetar i Provence i södra Frankrike. Som många konstnärer före honom tar han till sig medelhavsljuset och låter detta ljus utan skuggor även stråla över vårt eget norrländska landskap. Han målar i intensiva subjektiva färger med klanger från Gauguins syntetism. Långt ifrån finstämda skymningsnyanser men tillförande en speciellt laddad energi till utställningen.

Örjan Wikström målar interiörer där människor inbäddas i ett stillsamt kvällsljus. Färgerna är släkt med skuggans färger: grått-brunt-lila. Skymningen och stämningen förmedlas ofta genom ett fönster. Dessa bilder är kommentarer, och hyllningar, till äldre tiders interiörbilder, som dansken Vilhelm Hammershøj eller tom från Holländsk guldålder. Men med känsligt varierad teknik och ett undersökande förhållningssätt skapas nya bilder med nytt innehåll.